

jeg hjemme. Jeg veed jo nok, at vi skal begynde at være fornuftige (maaske var det derfor, du udeblev igaar?) Men, min Ven, husk paa, at fra den Dag, du rejser, gaar jeg i Kloster igen. Ak, vi vil begge faa kun altfor god Tid til at vinde vor Fornuft tilbage!«

Per gik under alt dette omkring med en Pascha-fornemmelse og tog i fjorten Dage tolv Pund til i Vægt. Alligevel — den eksotiske Atmosfære, hvormed Jakobes Kærlighed omgav ham, kunde til Tider blive ham lidt for hed. Han kunde nok selv flamme dygtig op men afkøledes altid hurtigt. Jakobes evigvarende Blussen var ham fremmed og i Længden lidt anstrengende. Med sit fra Barndommen forkrøblede eller forvoksede Følelsesliv, beklippet for alle andre Rørelser end saadanne, der trives i Skyggen og opelskes af den barske Vind, var han overhovedet endnu ikke moden for Jakobes solglødende og vidtfavnende Elskov. Under hendes stærke Udbrud kunde han sidde halvt forlegen og undgaa hendes Blik og var i det hele mangen Gang en ret kejtet Elsker.

En Dag i Mørkningen, da de sad alene paa en Puf inde i Kabinettet, sagde Jakobe, idet hun lagde begge sine Arme om hans Hals:

»Har du egentlig nogensinde tænkt paa, Per, at du endnu aldrig har sagt mig, at du elsker mig?«